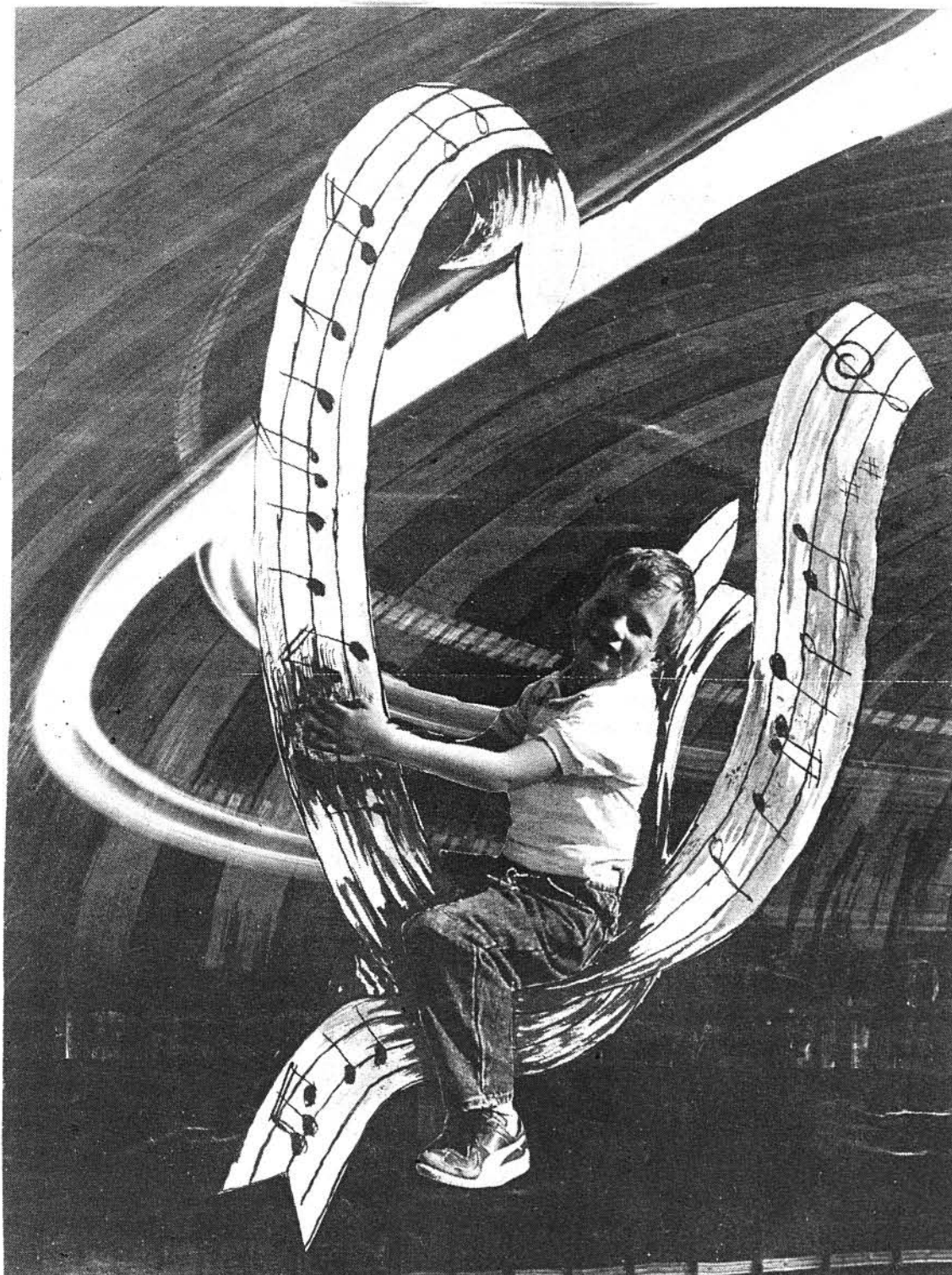

VERMELL

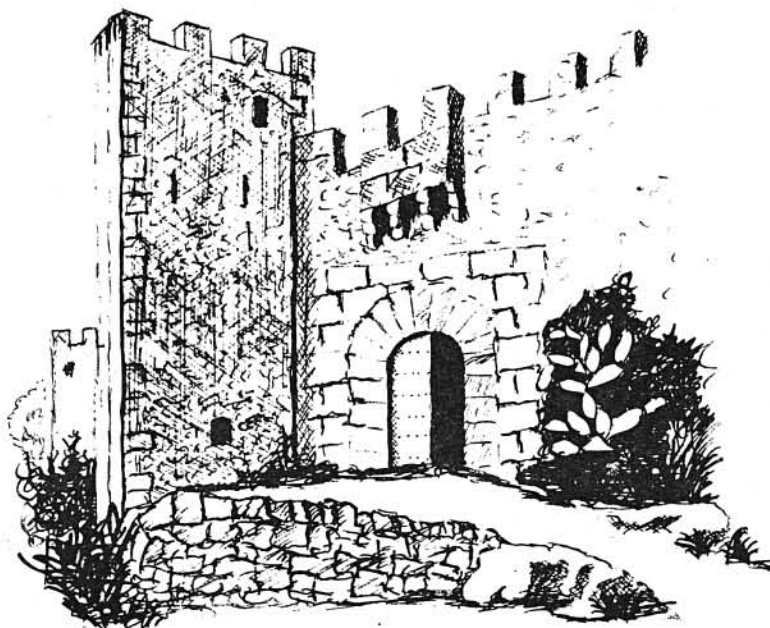
Nº 54

Capdepera - Cala Rajada

Juny 1985

portalet

El gran número d'activitats culturals, principalment musicals, realitzades aquests darrers mesos, ens resulten reconfortants. A poc a poc, els gabellins recuperam un sentit de la diversió on els protagonistes i creadors som nosaltres mateixos.

Amb tot i això, els comentaris que un escolta referint-se a les vetllades musicals, com per exemple la del dia 25 de maig en el Teatre Principal, no deixen de tenir un caire polèmic. Per uns, els organitzadors, el motiu del seu generós esforç és captar doblers i destinar-los a la restauració del Castell. Per altre costat, hi ha els que creuen que aquest tipus d'activitats no es més que un muntatge per exhibir les qualitats artístiques d'uns nins.

Sigui com sigui, pareix evident i molt positiu el fet de que el Castell, en tot lo que representa i significa sigui la força que agombola als protagonistes i organitzadors de les vetllades i, per tant, és un valor cultural propi que se va arrelant.

Ens agradaria que de cada vegada més el protagonisme de l'espectacle fos del nin. Se va fer evident, sobre tot en les actuacions esmentades del dia 25, on la llastimosa presentació de cada una de les actuacions rompia el ritme i creava tensió en els infants.

A tots ens agrada, nins i adults, el poder actuar d'acord amb el nostre gust. Els nins, sempre disposats a participar en les activitats alegres, espontànies i bullangueres, se degueren sentir un poc defraudats. ¿No seria molt més adient que els mateixos nins presentassin les seves actuacions o les dels seus companys?.

Una de les maneres, apart de l'aplaudiment, de pagar l'esforç dels nins i la generositat dels que treballen l'espectacle és deixar-los actuar segons el seu gust.

grumallons

HEM VOLGUT FER UNES PREGUNTES A JOSÉ SAEZ CUEVAS, ENCARREGAT D'OBRES DE "DRAGADOS Y CONSTRUCCIONES", PER TAL DE CONÈIXER EN QUINA FASE ES TROBEN ELS TREBALLS DE LA XERXA DE CLAVEGUERAM DE CAPDEPERA.

- ¿COM VAN LES OBRES? ¿QUÈ HI MANCA PER A QUÈ ESTIGUIN ACABADES?

- Las obras están acabadas en un 90%. Se está haciendo la prueba general, con el fin de que cuando se pongan en funcionamiento los depósitos, estén solucionadas las posibles averías que se hayan producido durante la ejecución de los trabajos. Primero se hacen unas pruebas por sectores y cuando toda la red ya está terminada se hace una prueba general, así, en lo sucesivo, se evitan mayores problemas. Una vez que se termine la prueba general, todo estará listo para que "Aguas Capdepera" alimente los depósitos. La conexión la decidirán en su momento el Ayuntamiento y "Aguas Capdepera".

- ¿I AQUEIXES SÍQUIES QUE HEU TORNAT OBRIR?

- No són acequias sinó unos agujeros donde se ha detectado alguna avería.

Normalmente suele suceder. Esto son pequeños problemas imposibles de evitar en una red de agua potable. Existen muchas circunstancias en que se puede romper un tubo. Para eso estamos haciendo estas pruebas, cargando toda la red con agua a presión.

- ¿QUAN SE PODRAN CONECTAR LES AIGÜES BRUTES I L'AIGUA POTABLE?

- Eso lo tiene que decidir el Ayuntamiento. Normalmente se hace cuando se entrega la obra. Por nuestra parte, toda la red de saneamiento está prácticamente terminada, a falta de la cámara de impulsión de la zona en límite con Artá. El problema no es nuestro, ya que lo terminamos hace unos cinco meses, sinó por parte de GESA que no ha realizado la acometida. En el momento en que GESA lleve la corriente eléctrica se podrá poner en funcionamiento toda la red de saneamiento del pueblo.

A través de esta revista quiero dar las gracias a toda la gente del pueblo de Capdepera porque hemos causado muchas molestias y quiero pedir disculpas por lo que hayamos podido perjudicarles, aunque hemos tratado de hacerlo lo más rápido posible.

PLAÇA DES SITJAR

PARES L'A.P.A. de Capdepera va celebrar assemblea. Com a conseqüència, cinc nous membres s'incorporaren a la Junta Directiva: Jeroni Alzina, President; Tomeu Melis, Secretari; Felip Cerdà, Tresorer; Mª Soledad Traba i Maria Cruz, Vocals. Així mateix, Joana Terrassa ha passat a ocupar la vice-presidència. Cal esperar d'aquests canvis una necessària dinamització de l'Associació que, els darrers temps, ha romàs somorta.

SOL Després d'un mes de maig, mig figa mig reim, aquest mes de juny pareix que ha començat una mica més solellat. Mem si el gra madura i els turistes agafen color, i així tots contents.

ASFALT L'aglomerat ja cobreix el carrer d'es Port. Ben fet. El que no sabem és si aquesta millora s'ha produït perquè ve el President Canyelles, o si el President Canyelles ve perquè s'ha produït aquesta millora.

TÈTANUS Torna estar en marxa la campanya de vacunació antitetànica que promou el Govern Balear. Els qui encara no ho hagin fet, ja ho saben, poden passar per l'ambulatori de Capdepera o per la Casa del Mar. Es gratuït, quasi no fa mal i pot evitar disgusts. Vacunau-vos!

(passa a la pàgina següent)

(ve de la pàgina anterior)

METGES La salut d'aquest poble no pot patir mai. A part del servei propi de la Seguretat Social existeixen els serveis particulars del Dr. Caimari, del Centre Mèdic de la Plaça dels Pins, d'Insalus en el carrer Castellet, i un nou despatx obert en el edifici Atalaya. Lo dit, qui està malalt és perquè vol.

BARDISSA En canvi sí que ha tengut ressò la nostra queixa referent a la bardissa central de l'autovia Juan Carlos I. L'han retallada i no, suposam, perquè nosaltres ho diguéssim sinó perquè era una autèntica necessitat. Així i tot, encara segueix dificultant la visió, sobretot entrant des de Son Moll.

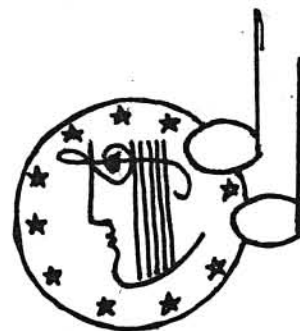
PRESIDENT El dia 18 degué venir a Capdepera, el President del Govern Balear, D. Gabriel Cañellas. Cap Vermell va esser convidat a l'acte, el que passa és que aquest es va produir quan aquest número ja estava en la impremta. El mes que ve contarem com va anar la cosa.

PREMI El va guanyar Lluís Ladària, l'excel·lent dibuixant local, en un concurs convocat pel Govern Balear per a cartells sobre la lluita contra el càncer. Vint-i-cinc mil duros li donaren, que no estan gens malament. En Lluís te futur amb això del dibuix, si no ho deixa.

EL CARME Ja està en marxa, un any més, l'organització de les Festes del Carme. Segons han dit els responsables, el passacarrers d'enguany serà molt vistós, amb la participació de la Banda de Cornetes i Tambors i tres bandes de música. El plat fort el constituirà el grup Puturrú de Fuá que, segons diuen, és d'allò més marxós. Hi haurà vetllada infantil, jocs, cuca-nyes, correguda popular, ball de bot i altres herbes, a part de la tradicional processó marítima.

CASTELL Les festes del segon aniversari, que se varen haver de suspendre el mes de maig degut al mal temps, sí que s'han celebrat aquest mes de juny, concretament els dies 15 i 16. El primer d'aquests dies actuaren la Coral Universitària i la Camerata Instrumental, amb un concert dedicat a Bach i Haendel. Una gran demostració, sens dubte, molt ben acollida pel públic. El dia 16, la festa del Castell, amb participació, tal i com estava anunciat, d'Aires Gabellins, Castell de Capdepera i Els Valldemosa, així com la col·laboració de la banda de música. No faltaren coques i tot va anar de lo millor.

E XII El tengueren, i gros, les corals de Son Servera i Capella de Manacor, interpretant "Jesucrist Superstar", acompanyats per "Los 5 del Este" i dirigits per Pep Ros. Això va esser el passat dia 2 i tengué lloc a l'Església de Sant Bartomeu. Una glopada d'aire fresc i renovador que ens va demostrar a tots que la música actual també pot tenir cabuda en el repertori de les formacions corals.

DISC En el seu moment ja anunciàrem que l'agrupació "Castell de Capdepera" havia gravat un disc. Ara, a la fi, aquest disc ha sortit al mercat i els ha quedat de lo millor. El que ara falta és que es vengui.

VEHICLES Altres vegades ja hem denunciat des de Cap Vermell la perillositat que reporten alguns vehicles aparcats a tota hora en el Camí de Ses Talalloses. Ha estat de bades la denúncia.

DISCRIMINACIÓ Reis-vos-en de Sudàfrica! A la coneguda actitud d'un centre vacacional respecte del clients espanyols, ara ens han arribat noves d'un nou establiment que se suma al "apartheid" i no serveix més que a estrangers. Vergonya! Vergonya nostra; que ells no en tenen ni poca ni molta, vergonya nostra que hem de patir aquestes actituds, vergonya de les autoritats que ho permeten, vergonya de les lleis que ho amparen, vergonya d'un sistema econòmic i social que fomenta la discriminació. Fa plorera!

ANNEROTS Els qui entraren a la sagristia del Castell, es begueren una part del que allà hi havia preparat per a la festa de l'aniversari i, quan varen haver acabat la set destrocaren tot el que quedava. Llàstima que no haguessin estat ampolles d'oli de ricí. Lo dit: annerots!

Soy un enamorado de Mallorca.

Siempre he sido un entusiasta admirador de nuestra bonita isla, en todos sus aspectos. Sus bien cultivados campos, sus pequeños montes -de juguete- y sus admirables costas con sus infinitas bellas calas y playas, de fina blanca arena, con sus límpidas aguas azules y verdes, que han creado auténticos problemas a los artistas pintores extranjeros que trataban de captar y plasmar sus policromados matices, que nunca antes habían visto en sus respectivos países nórdicos, normalmente grises.

He tenido la oportunidad de viajar y recorrer la mayor parte de Europa, y he visto lugares magníficos e impresionantes, especialmente en Alemania -la Selva Negra- y en la agreste Suiza, sus imponentes montañas, siempre cubiertas de nieve, hasta en verano, y he admirado sus hermosos lagos azules, muy limpios. Así que, en todas partes hay lugares hermosos: Italia, Francia, Bélgica, Holanda...

Pero, yo me decía, todo esto es muy hermoso, pero, qué bonita es Mallorca, esta "Illa de la Calma" tan bien cantada y descrita, por el admirado Rossinyol.

Me fascina todo lo de nuestra hermosa isla, de juguete; y me hacían reír los que, en el extranjero, los que solo conocían esta isla por aquel puntito pequeño en el mapa, y, perplejos me preguntaban, "¿y cuando hace un temporal, dónde os metéis?".

Me ha seducido siempre su interesante historia. Es increíble ver y constatar, como todas las civilizaciones mediterráneas, se han aposentado en esta hermosa isla: griegos, fenicios, hebreos, cartagineses, romanos, vándalos, turcos, árabes, y, por último, los aragoneses con Jaime I.

Los Romanos construyeron la bonita capital llamada POLLENTIA, (ahora, Alcúdia, nombre árabe) y se decía que, Pollentia, era una ROMA en pequeño, pero más hermosa, en donde no faltaba detalle.

Pero, he aquí que aparecen los Vándalos y la arrasaron. Y yo me he preguntado con frecuencia, y esto, por qué?

Además, me encanta nuestro idioma, derivado del Lemosin, que nos trajo Jaime I, que como sabe, era de la corona de Aragón, y cuyo idioma se llamaba también Romance, el cual, con el correr del tiempo, hemos ido mezclando con numerosos vocablos árabes y más de una docena de otros

idiomas, lo cual hace, que el mallorquín, sea de una riqueza semántica impresionante. Su fonética nos permite aprender y hablar con más facilidad otros idiomas, ya que de hecho contamos con nueve vocales, lo que no tiene el castellano. Y me apena mucho ver como, ahora, se pretende mediatizar nuestro bello idioma mallorquín, en lugar de tratar de establecerlo y consolidarlo gramaticalmente.

Hemos tenido nuestros buenos poetas e historiadores, así como no pocos conspicuos trovadores, cuya lista sería interminable, así como muchos otros de otras regiones, que han ponderado y cantado las bellezas de nuestra isla encantada.

Tuvimos el enamorado número uno, el conocido Archiduque Luis Salvador, quién, después de haber viajado por todo el mundo, según él mismo dijo, no encontró otro lugar tan seductor, bonito y acogedor como Mallorca, y aquí se quedó.

Y lo mismo han dicho otros numerosos personajes de alto abolengo, que recientemente nos han visitado; con lo que estoy de acuerdo con ellos.

Por tanto, repito, qué bonita es Mallorca, o, mejor dicho, qué bonita era Mallorca!

Pues, así como la hermosa Pollentia romana fué destruida bárbaramente por los Vándalos, hace 1500 años, también ahora, nuestra hermosa Mallorca, está siendo destruida por los nuevos Vándalos, ávidos de dinero, por lo que bien dijo Salomón "El que tiene hambre de dinero, nunca se hartará de dinero". Y, el amor al dinero, es la raíz de todos los males.

Y, todo esto, cuánta pena me da!

Hace ya mucho tiempo que yo tuve la oportunidad de recorrer y conocer toda la isla. Sus incontables hermosas calas, playas, montes y llanuras, todo en su estado natural. Era auténticamente idílico. Desde Palma hasta Andraix, las hermosas calas y bonitas playas se sucedían una a otra, limpias, aguas transparentes, azules, verdes, con los pinos y vegetación silvestre, que llegaban hasta las mismas aguas del mar.

La extensa playa del Arenal -Palma- era un imponente desierto, pero de aguas cristalinas. Desde Cap Enderrocat hasta Porto-Colom, cuántas hermosas calas y playas existen! y lo mismo en el resto de toda la isla y que sería ahora fatigoso de contar.

Y, ahora, qué ha pasado?. Un terremoto no hubiese ocasionado una mayor desolación.

(passa a la pàgina següent.)

(ve de la pàgina anterior)

"Montones" de rascacielos, de pésimo gusto artístico, que se llaman "hoteles", han trastornado, cambiado toda la geografía o perspectiva de la costa mallorquina, y, muy poco queda ya de sus puras aguas cristalinas.

Estoy seguro que, si el Archiduque y Rossinyol volvieran, no podrían cantar sus admirativas alabanzas.

Y ahora, de todo ese vandalismo destructor, se había librado este bello rincón de Capdepera, desde la Mesquida hasta Canyamel, por lo que los turistas le demostraban su privilegiada elección, debido a sus hermosos bosques de pinos, sus pequeños montes, bonitas calas y hermosas playas de aguas puras y cristalinas.

Pero esto ya no es así. Vemos con disgusto y profunda pena como en algunas de sus calas sus aguas están contaminadas, huelen mal, están sucias. Y eso tenía que haberse evitado. Y, además, corren voces alarmantes de que hay el avieso propósito de construir una pista de asfalto en la, hasta ahora, virgen Cala Agulla, y, como es de esperar, vendrán las espantosas edificaciones ciclópeas.

Y si esto acontece, este bello rincón visitado por tantos miles de personas desaparecerá de la ruta tan apreciada por los turistas.

Esto, amigos, es un suicidio, es un alevoso crimen que no debería ser permitido, y así ya lo han denunciado otros amigos de estas bellezas naturales, como hemos podido leer en la prensa diaria y en la revista local "Cap Vermell", con artículos dignos de tenerse en cuenta.

Si visitamos nuestras calas, comprobamos que límpidas aguas de otrora están contaminadas,

Cala Rajada, 14.6.1985

Vos agrada el verd de Ca'n March?

Ha arribat al nostre coneixement el rumor confirmat de què es prepara una maniobra burocràtica per a facilitar la construcció dins la zona coneguda com a jardí de Ca'n March.

Es tracta d'una al·legació a les normes subsidiàries presentada a l'Ajuntament (14.2.85), que pretén treure de la denominació de Zona de Respecte Cultural part dels terrenys així considerats damunt les normes subsidiàries, pendent d'aprovació definitiva, i declarar-los urbanitzables.

Aquesta maniobra s'ha volgut dur dins el més estricte silenci. Per què tot això? Sospitam

sucias, malolientes, y eso tenía que haberse evitado. Las aguas residuales tenían y deben ser meticulosamente depuradas, no echarlas al mar.

No olvidemos que el mar y sus calas son el atractivo y la fuente principal de nuestra riqueza turística y, ante estos desafueros, el turismo se asusta, se disgusta y demuestra su repugnancia y desagrado.

Amigos, esto no está bien, no hay derecho, y sus consecuencias serán catastróficas, una auténtica ruina para todos. Ante esto, repito, dan ganas de llorar.

Algunos amigos míos extranjeros ya me han dicho que Mallorca ya no es aquella isla encantadora que habían conocido. Todo ha cambiado y sus calas y aguas tienen mucho que desear, por lo que han decidido vender sus casas o chalets y marcharse. Pues, además de toda esa contaminación nauseabunda de sus aguas, la destrucción de las calas y bosques, con construcciones de pésimo gusto, ya no hay aquella seguridad ciudadana de otros tiempos. Nuestros hogares han sido ya varias veces violados, asaltados.

Y nos preguntamos, ¿Qué se hace para evitarlo? ¿Quién es capaz de poner remedio a tanto mal? ¿Nos imaginamos lo que será Mallorca sin turismo? Esto hay que evitarlo, pensemos que mañana puede ser demasiado tarde.

Los nuevos vándalos, ávidos de dinero y sin escrúpulos de ninguna clase, de la misma manera que arrasaron la hermosa Pollentia, la bella Roma de entonces, también harán desaparecer y arruinarán nuestra hermosa isla, nuestra amada Roqueta.

Qué pena!!

M.P.M.

que per interessos dels propis edils, que se veuen estrets davant uns compromissos amb la família March, la qual els té lligats, ja sia econòmicament (crèdits U.M.), ja sia vassallatge-ment.

Les conveniències deixen de ser de Respecte Cultural per passar a "arreglem-ho ara que hi som a temps".

La nostra voluntat seria que se mantengués el conjunt de Ca'n March tal com està, amb tot tipus de facilitats però sense concessions de tipus urbanístic.

GRUP ECOLOGISTA
DE CAPDEPERA I CALA RAJADA.

P.D. Per a més detalls, dirigiu-vos al registre de l'Ajuntament. Nº registre 266, Capdepera 14.2.85

DURANT EL MES DE MAIG...

Han nascut:

Angela Del Río Ferrer
d'Angel i Antònia.
Patricia Panadero Flaquer
de Lorenzo i Catalina.
Gregorio Martínez Massanet
de Gregorio i Mª Antònia.
Stefan Danús Jaspert
de Jaume i Elke.
Adela Sánchez Navarro
de Ramón i Adela.
Rafael Rodríguez Sánchez
de Rafael i Consuelo.
Amal Sansó García
de Sebastià i Caridad.
Juan Luis Muñoz Bordoy
d'Antonio i Francisca.

S'han casat:

Francisco Mingorance Blanco
amb Trudy Ann James.

Han mort:

Sebastià Melis Muntaner
Bàrbara Llabata Tous
Herta Buttner
Climent Mestre Flaquer
Francesc Mesalles Mesalles (Abril)

per què ?

PER QUÈ eis qui ocupen llocs públics
sempre se creuen amb dret
a callar quan haurien de
donar respostes?

PER QUÈ la carretera de Sa Pedrusca-
da, malgrat haver tapat
els clots, segueix donant
una certa sensació d'abandó?

PER QUÈ n'hi ha que s'esforcen per
fer-nos sentir com negres
sudafricans?

PER QUÈ la vulgaritat segueix essent
una de les grans virtuts
nacionals?

dèclmes afuades

Des Pastor de Son Perdiu

Com que me trob ben totsol
moltes vegades pes camp,
m'entretenc cantant, cantant
o tocant es fobiol.
De tant en tant un udol
de qualche animal salvatge
m'acompanya i es paratge
s'umpl de cançons i ressona.
Es música no molt bona
perquè no he tengut mestratge.

: : : : : :

Així vull col.laborar
-per bé que modestament-
amb un aconeximent
que Europa vol celebrar.
Me referesc, està clar,
a s'importantíssim Any
de sa Música, que enguany
commemoram amb gaubança.
Sa música és esperança
sens frontera ni parany.

*Un sol
fi:
Mallorca.*

**CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA**

PLAN Y

Avui ploro, Estel, ploro perquè ja arriba.

Ja arriba la serpent de betum.

I ploro, Estel, perquè es fonda la ferida.

I sagnant.

De mals auguris curulla. I presento que a una verge de negre l'han vestida.

Com una bubota d'ales funestes.

I ploro, Estel, per Cala Agulla.

Al pols se'm glaça el batec del paisatge.

Com un repic de punyides clavant-se a l'aire.

I tota la pell de sorra s'estremeix amb la fiblada.

Mor a la meva platja la maror de l'enyorança, amb un gemec de petxines i de caragoles blanques.

Ja arriba l'asfalt a la platja.

Ja arriba la màquina. Ja arriba.

Crivellant una soledat de segles.

Una soledat de soques.

Una soledat de pinyes.

Una soledat de sorra, de lliris marins...

De boscatges.

I de gavines.

Es rompen, de sobte, milenis de vida.

Ja arriba l'au de rapinya.

S'esbocina l'escorça, la branca perilla, s'estella la soca, la destrat fibla...

És planyívol el cant del poeta, com un udol:

"Si un pi destralegen, la pineda plora;

si la pineda cau, l'illa se'n dol".

Sagna sobre la platja una verge ferida.

Es desclou la poncella.

La virginitat s'ha perdut.

I sense dar-me'n compte ploro, Estel, per Cala Agulla.

Per Cala Agulla.

Per la sublim quietesa.

Per la coloma d'escuma que agonitza en cada ona.

Pel vent que pentina.

Pels pins que creixien. Pel bosc ombrívol.

Per tots els records de la joventut.

Pel collar de petxines que envolta Es Gulló.

Per Ses Covasses i S'Entrador.

Per la pau que corona el Turó de Marina.

Per tu ploro, Cala Agulla.

Ploro per tu.

Perquè ja arriba l'asfalt. Perquè ja arriba.

És la primera passa. La primera.

El principi de tot. El demás vendrà darrera.

Darrera vendrà la barrina: la que forada la roca, la que trastoca la terra.

I el paisatge destrossa.

I l'altra.

L'altra barrina: la que especula.

La que clou els tractes. La que posa fites.

La que omple les butxaques.

La que mescla ciment i grava sense parar.

La que transforma la pineda en esquelet urbà.

La que ho omple tot de tanques.

I de nafres.

De renous i de quitrà.

La barrina de l'especulació i de la cobdícia.

La barrina del plànols.

La barrina... que tot ho "barrina".

Cantau, prínceps del mal bocí!

Cantau, essers malignes!

Cantau, monstres de les tenebres!

Cantau, esperits de l'avarícia!

No us masturbeu més el cervell.

L'artèria aorta ja està servida.

Ja pot córrer el quitrà.

La destrucció.

I la metzina.

Respirau sense angúnia.

Que l'asfalt ja arriba.

Què us importa si de S'Entrador fins al Freu s'ajoca sobre el paisatge una coïssor de ferida?

O si corbs d'ales negres fan tornioles sobre un mort que camina?

O si una sirena s'ha vestit de morat, mentres un vell-marí la pentina?

O si la Balanguera, que sempre fila, fila vergues de llamp amb núvols de tempesta?

Què us importa si s'amara la sorra
amb llàgrimes de verge fadrina?

No us importa, no, si hi ha assem-
blea de fades sobre el Turó de Marina.

El que us importa és que arriba
l'asfalt.

Que la "civilització" entra a
Cala Agulla.

En la mà, l'estandart de la millo-
ra.

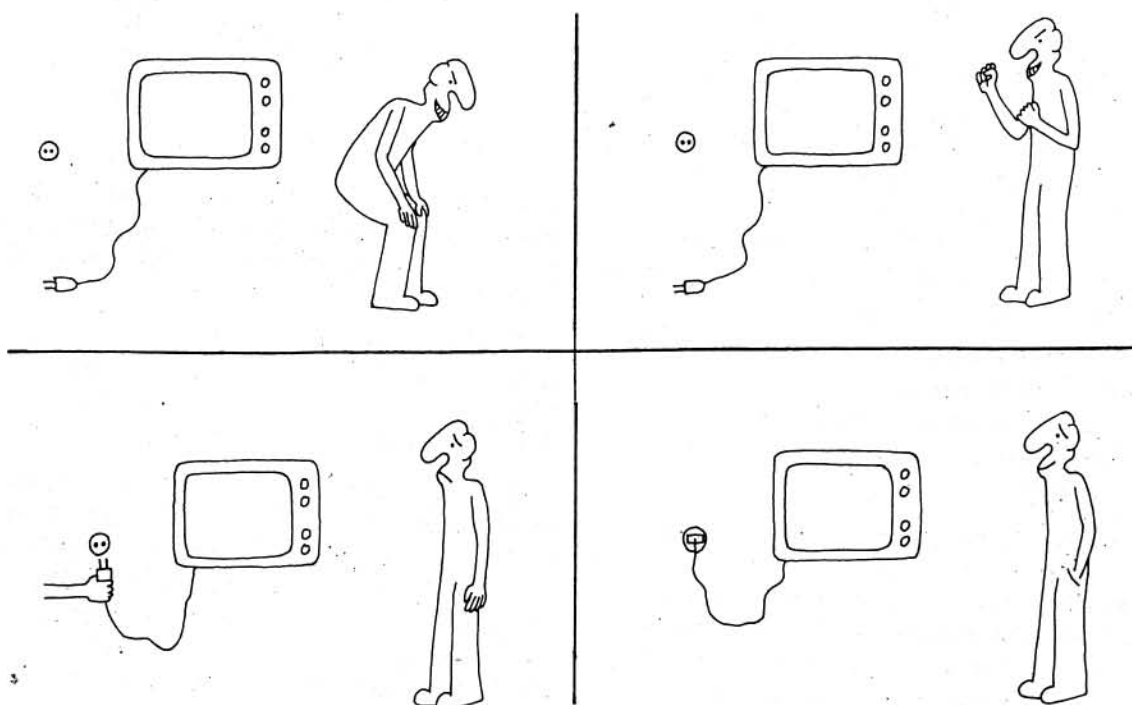
En el cor, amagat, un llop.

Un llop i una fitora.

I jo ploro per tu.

Per tu ploro, Cala Agulla.

JOAN RAI
Maig 85.

HEM FET AQUEST NÚMERO:

Joan Nebot
Mari-Germa Melis
Joana Colom
Maria Vives
Biel Pérez
Pep Terrassa
Llucià Sirer
Mª Antònia Nadal
Jaume Fuster
Coloma Mayol
Manuel López

Toni Riutort
Bàrbara Flaquer
Ani Muñoz

Els articles publicats en aquesta revista
expressen únicament l'opinió dels seus au-
tors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
JUNY-1985
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit Legal: P.M.-497/80
Imprimeix: Apóstol y Civilizador, Petra.

- El primer que ens agradaria aclarir, Pere, és quines són exactament les teves funcions. El Servei Municipal d'Orientació Educativa i és tota la teva feina, o és una part de la teva feina?

- Mirau, això del Servei Municipal d'Orientació Educativa no és més que un nom. Això va esser un problema que es trobaren a Artà quan començaren, i després a Sant Llorenç. Se li va posar aquest nom i després per tot s'ha dit lo mateix amb un intent d'unificar criteris. Però, efectivament, en el meu cas no és més que una part del que ens proposam dur a terme a Capdepera i Cala Rajada. Per exemple, en el projecte que presentàrem a l'Ajuntament hi afegírem la creació d'un servei d'animació socio-cultural, cosa que no existeix en els altres pobles. I pens que és important la introducció d'aquest aspecte perquè se pot fer moltes coses pel poble, a nivell cultural. És evident que el S.M.O.E. està més enfocat a les escoles i que el segon aspecte és de tipus més general i de cara a tota la gent.

- Veim que el possible camp d'actuació és molt ample i ambiciós, però la possibilitat de desenvolupar aquest programa deu estar en funció de les disponibilitats econòmiques...

- Crear un servei i no dotar-lo de pressupost és tancar les portes o no donar-te eines per fer feina. En principi, l'Ajuntament m'ha contractat i supòs que, a mesura que veuran el funcionament i el rendiment, el pressupost anirà augmentant. Durant el poc temps que duc ocupant aquest lloc tot el que he fet ha hagut d'esser a base de fotocòpies. També els companys del S.M.O.E. d'altres pobles m'han administrat material que els he demanat. Crec que de cara al pròxim curs escolar ja ho tindrè tot a punt per a començar a poder entrar dins una dinàmica que ens permeti arribar als objectius que ens hem proposat.

- Aquest en el que tu et mous, podríem dir que és un camp d'actuació nou pel que fa als ajuntaments de l'Illa.

- El S.M.O.E. més antic és el d'Artà, que fa uns cinc anys que funciona. El de l'ajuntament de Palma sols duu un any i mig d'actuació, igual que el de Sant Llorenç, i ara comença el de Capdepera. A Vilafranca el servei no és municipal sinó contractat per l'Associació de Pares. Pareix que, a nivell d'alguns partits, existeix la voluntat política de dur-ho a terme a tots els pobles. En canvi, a Catalunya això ja se va implantar des de les primeres eleccions democràtiques i ara, clar, ja comencen a treure conclusions

PERE CORTADA és, com deveu saber, el pedagog recentment contractat per l'Ajuntament, com ja anticiparem el passat. Algunes de les funcions que durà a terme el nou funcionari també foren exposades en el número anterior. Aquest mes hem parlat amb ell, més detalladament, intentant conèixer al tècnic i a la persona, mirant d'entreveure's són els seus projectes i albirant el futur.

i a recollir els fruits. Aquesta és una feina gens espectacular, que moltes vegades pareix que no fas res, sembla que el responsable mai és enlloc i sempre és per tot.

- Així, itens contactes amb els responsables del servei d'altres pobles? i Noten ells alguns resultats, a pesar del poc temps que duen funcionant?

- Estam a punt de conseguir una coordinació a nivell comarcal. Això és molt important perquè això suposa no duplicar despeses i esforços que, per un ajuntament petit, pot resultar brutal. En quant als resultats, els companys me diuen que sí, que la gent està contenta. Ara mateix s'han fet unes setmanes del llibre infantil i juvenil, han mogut molts de pares i aquests es senten de cada vegada més integrats dins aquesta dinàmica. Aquestes coses que haurien de parèixer normals, per desgràcia no sempre ho són. A la darrera assemblea de l'A.P.A. de S'Alzinar sols hi assistiren vint-i-set persones, i això és molt poca gent. Jo esper que aquí també, a mesura que anem fent feina, que anem explicant els mètodes i els sistemes, trobarem la resposta adequada.

- iHas trobat dins les escoles, i pel que fa al professorat, un clima propici per a la teva feina?

- Sí, sí, m'han rebut molt bé. A nivell de cicle superior, que pareix esser el que més interessava, me varen demanar un programa d'orientació professional, a través del qual poguessin veure les alternatives que tenen els al.lots d'octau d'EGB. Després he col.laborat un poc en la redacció d'un projecte pedagògic a més llarg termini. El problema, sobretot de l'escola de S'Alzinar,

és que cada any hi ha molts de mestres que se'n van, i els nous que vénen se troben sense una línia pedagògica on aferrar-se. Molts d'aquests mestres que van venguent duen poc temps exercint i és important que no se trobin amb una escola sense un projecte més o manco definit. He de dir que la majoria dels mestres que m'he trobat aquí m'han demostrat esser molt competents i molt preocupats pels al.lots.

- I aquesta línia pedagògica, i cap a on aniria enfocada? i Com es duria a terme?

- El primer és comptar amb el recolzament del Minister. Si se té el suport econòmic corresponent se poden fer moltes coses, fins arribar, inclús, a prescindir dels llibres de text. Però això suposa gastar molts de doblers en fotocòpies, fitxes individualitzades i altre material didàctic. Es tracta, en definitiva, de que el nin vagi fent una tasca des de la pròpia perspectiva social, econòmica i geogràfica que li és pròpia.

- Bé, fins ara només hem xerrat d'escoles. Però i els joves que ja han acabat els estudis? I els adults?

- El projecte, per ara, només arriba a nivell de xerrades. Crec que amb el temps s'haurà d'anar pensant en la figura d'un monitor de temps lliure. Seria prou interessant una persona mínimament dotada de recursos, per poder fer una labor de cara al temps lliure i l'esplai. Hi ha joves que acaben BUP i no saben molt bé què han de fer; aquests joves haurien d'anar agafant responsabilitats de cara als més petits, i això és un treball que, d'alguna manera, hauria d'estar retribuït.

- Hi ha ajuntaments, sobretot a Catalunya, que han anat creat el servei d'assistència social. i Com ho veus tu a això? i Seria un complement al que tu puguis fer?

- Seria molt interessant, però pens que el que no s'ha de fer és anar posant parxes. La problemàtica social i socio-cultural s'hauria de contemplar globalment. No pot esser que cadascú vagi

pel seu costat. Sí, m'agradaria que aquí també hi hagués un assistent social amb el que poder treballar conjuntament.

- Resumint...

- Mirau, la professió de pedagog és molt jove i encara no està prou reconeguda socialment, la gent no ho entén molt bé. Però, resumint, com deis, pens que la nostra és una feina amb

futur. Aquí, a Capdepera, jo li veig futur i un camp d'actuació ample: jo he d'intentar ajudar als professors com a coordinador d'esforços, facilitant material, exposant, si m'ho demanen, els coneixements tècnics que pugui tenir; he de treballar per ajudar a reduir el fracàs escolar, procurant que els nins apreugin noves tècniques d'estudi; de cara als pares, se tractaria d'oferir-los tota una sèries de possibilitats de participació, i a tal efecte he posat unes hores de visita a Capdepera i Cala Rajada, estiguent al seu servici; he d'intentar promoure xerrades, conferències, taules rodones i tot allò on tots puguin anar expressant opinions i preocupacions; entre tots hem d'anar fomentant el gust per la lectura; la creació d'un fons de material audiovisual seria molt interessant per a les escoles. Bé, no acabariem mai si hagués, sim de dir tot el que es pot fer.

- I del poble, i ja te n'has fet una idea?

- Quan un arriba el primer que te diuen és si el poble és així o aixà, com si te volguessin prevenir de la gent. Jo he trobat que és un poble molt acollidor. Hem pensava que, a lo pitjor, seria més difícil. De fet, una persona nova, amb una nova feina i uns hàbits distints pot tenir dificultats. Però no ha estat el meu cas. Estic molt content.

- Així, i ets optimista de cara al futur?

- Completament. Més que res per aquests malentesos que a vegades poden produir-se entre mestres i pedagog, per sebre quin és el paper dels uns i de l'altre. Jo estic molt il.lusionat perquè l'acollida que he tengut ha estat excel.lent i és una llàstima que molts d'aquests mestres que he conegut i que tenen tantes ganes de fer feina se n'hagin d'anar. Esperem que els que venguin ho facin amb el mateix entusiasme.

D'aquestes i moltes altres coses parlàrem amb Pere Cortada, un home obert i cordial, però i sobretot, un home entregat a la seva tasca. Una nova tasca que ens pot ajudar a posar els fonaments per un futur millor.

L'AMO. EN JOAN "COLL", Joan Sancho Alzamora (1879-1956)

CAPITOL XXVII

Molts de joves estan endarrer de lo que representa la talaia de Son Jaumell. Aquesta torre també duia gent, era un telégrafo de senyes; les senyes les feien quatre soldats i un cabo. Els dies clars havien de fer feina; feien senyes a Menorca i a Calicant, però quan hi havia boira no tenien res que fer i venien a passar el temps a la vila. D'aquests n'hi havia pocs de maldecaps, solien esser bons al.lots; però no vol dir que no n'hi hagués qualcun que sortís del solc. Alguns s'hi casaren, lo mateix que mariners, i quedaren aquí com a veïns del poble.

En aquest temps també feren el faro; la major part dels treballadors eren externs que també afegiren al feix.

Entre tanta gernació ja podeu pensar que cada qual prenia son vent; tots duïen les costums del seu país i, per lo tant, les nostres canviaren bastant. Tavernes no n'hi havia, però aquesta aplegadissa obligà a posar-

ne. Aquestes tornaren cassinos o cafès; els del país estaven empegueïts d'entrar-hi, abans miraven si ningú les veia, però la costum ha arrelat tant que ja no miren tan prim; tothom hi va.

La major part d'aquests externs bravejaven d'incrèduls en religió, sembrant una llavor bastant influent en aquest sentit. No foren els republicans i mals sacerdots tan sols qui la sembraren, sinó que aquests també ajudaren prou.

Els adelantos moderns retiraren totes aquestes coses. El telégrafo elèctric retirà el de senyes, el vaporet i gasolineres mataren les escampavies i l'abús en la pesca fé que no venguessin pescadors externs, quedant-se tan sols els pescadors del poble. Fins al punt que, si no fos pels estiuejants i excursionistes que vénen a Cala Rajada, estaríem tots sols; tan tots sols que tan sols no sabrien si som en el món.

LLOCS DE VENDA:

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria L'Orient.
- Llibreria Cala Rajada
- Llibreria L'Alborada
- Llibreria Es Mollet

D'antuvi, la interpretació de la crisi fou economicista, car no podia ser d'altra manera en la nostra societat materialista.

Adés, les primeres reaccions puerils -la culpa és dels moros-, la "perillosa casta dels economistes" s'aplicà a l'estudi del nou i curiós fenomen: g) Elevació dels preus dels aliments, l'energia i matèries primes. e) Inflació amb baixes taxes de creixement de la producció. l) Desorganització de l'ordre financer internacional. t) Atur. f) Alteració de l'estructura de preus relatius. k) Revolució tecnològica. h) Crisi de l'estat providència. w) Etc.

Ho ficau dins una cotelera, agitau, ho serviu en una copa de xampany, l'adornau amb el discurs del ministre del ram explicant allò de que ja es veu la llum del final del túnel, i teniu a punt de servir l'explicació econòmica de la crisi.

L'ortodòxia, després de deu anys de crisi, se mostra incapaç de trobar-hi solució. Així les coses, una explicació que començà essent marginal cada vegada, agafa més força: m) Massa gent i mala repartició de la riquesa. j) Esgotament de reserves de matèries bàsiques. s) Esgotament de les reserves espirituals d'occident. d) Perill d'enfonsar l'ecosistema mundial per les contradiccions entre naturalesa i economia de guany. a) Revolució tecnològica. q) Síndrome nuclear. o) Etc.

La crisi, per tant, no és tant econòmica com filosòfica. La filosofia del kapitalisme és utilíssima per a desenrotllar al màxim les forces productives i col·locar a la humanitat en condicions de superar l'escassetat i la dependència brutal vers la naturalesa, però, paradoxalment, condemna a la indigència a milions de persones. És necessari un canvi de mentalitat per a aprofitar les energies productives que el capitalisme (ja sia de mercat o planificat) posa en les nostres mans.

Un dels homes que millor ha comprès l'organització kapitalista, escriví: "En menys d'un segle d'existència...la burgesia ha creat energies productives molt més grandioses i colossals que totes les passades generacions aplegades. N'hi ha prou de pensar en el sotmetiment de les forces naturals per la mà de l'home...¿Qui, en els passats segles poqué, tan sols, sospitar que a l'empara de la societat fecundada pel treball de l'home romanquessin soterrades tantes i tals energies i elements de producció?"

Havem robat a Vulcano els secrets de la

producció a gran escala, però no sembla que fabriquem els bens adequats (carrera armamentística), ni de la manera adequada (les darreres estadístiques expliquen que sols un sis per cent d'espanyols troben satisfacció en el treball), ni tampoc sembla que les lleis econòmiques s'adeqüin a les de la naturalesa.

La burgesia convertí vicis privats en virtuts públiques. L'inventor de l'economia kapitalista escriví: "No de la benevolència del carnisser, del vinater, del forner, sinó de les seves mires en l'interés propi és de qui esperam i devem esperar el nostre aliment. No inploram la seva humanitat, sinó que confugim al seu amor propi, mai lis parlam de les nostres necessitats sinó dels seus avantatges".

Una filosofia que defugís del materialisme ateu que ens envolta i orientàs a l'home a trobar plaer i satisfacció en l'esfera espiritual, alliberaria a l'economia de la pressió a la qual està sotmesa, car els recursos per a la satisfacció de tipus espiritual, al contrari que els recursos econòmics, no són escassos, ans creixen i se multipliquen amb l'ús. Tanmateix, la societat dels fòtils i dels estris sembla un carreró sense sortida.

Benjamin Franklin, l'inventor del parallamps, encunyà, l'any 1748, la terrible frase "Time is money". Estam freturosos de poetes, bruixots, visionaris i altres gents de mal viure que ens ensenyin a perdre el temps i l'alegria de viure -una altra vegada-. Coito ergo sum.

llucià sirer i fuster

A. P. A.

(Associacions de Pares d'Alumnes)

Avui en dia, a la majoria d'escoles tenen una o més associacions de pares. Ja són poques les escoles en que els pares no es preocupen pels assumptes del col·legi on tenen els nins. És temps passat aquells en què tot es deixava en mans del mestre, on ell era la figura que ho sabia tot i ho feia tot. Els temps canvien i dins l'escola sorgeix la figura de l'A.P.A. que també influeix en aquest canvi. Possiblement caldria més parlar de renovació d'un sistema pedagògic que abans era inexistent, ja que el que s'aplicava era la forma personal d'ensenyar de cada mestre. Dins aquesta renovació, l'A.P.A. té una ampla tasca que realitzar.

La majoria de nosaltres sabem que l'A.P.A. permet una actuació dels pares a les escoles. Però aquest coneixement és molt abstracte i, moltes vegades, la falta de concreció o d'informació produeix un mal funcionament de les associacions. Per una altra part, el mal funcionament pot venir donat per una absència de pares que duguin adequadament les actuacions de l'A.P.A. En el primer cas hem de sebre que l'actuació de l'associació es fonamenta en la Llei Orgànica 5/1980 de 19 de juny, per la que es regula la participació dels pares. Però encara que la llei determini les seves funcions crec que hem de fer una sèrie de puntualitzacions. Una de les seves funcions seria defensar els drets dels pares en relació a l'educació dels seus fills. Això implica que els pares, mitjançant els seus representants en els òrgans de govern, han de fer un estudi dels objectius a aconseguir, conjuntament amb els mestres. Per una altra part s'ha de participar en l'elecció dels seus representants i participar amb els òrgans col·legiats del centre. També han de col·laborar en la labor educativa i, d'una manera especial, en les activitats complementàries i extraescolars. Les dites associacions han d'orientar i estimular als pares respecte a les seves obligacions com a tutors dels seus fills. Igualment

hauran d'elaborar, desenvolupar o modificar, juntament amb el claustre de professors, el reglament de règim interior.

Ara bé, moltes d'aquestes tasques reflexades en l'Estatut de Centres, vénen frenades per una orde judicial; per això haurem d'esperar les noves orientacions i normatius que vol introduir el Govern amb la LODE, a fi de que aquesta participació sigui certa i recolzada per la llei. Però el que no hem de fer mai és oblidar les nostres obligacions com a pares, ja que d'elles depèn una bona actitud del nostre fill cap a l'educació, tant escolar com familiar.

És evident que s'ha dit és un tant complex i no massa pràctic; per tant és convenient que s'estableixi un programa d'actuació pràctic i clar. Tots els membres de l'associació han de poder participar i tenir coneixement de les feines que es realitzen. Quines podrien esser aquestes tasques? Podrien esser moltes i molt variades, però n'hi ha una que és fonamental: la confecció d'un programa educatiu a llarg termini. En aquest projecte s'ha de determinar quins són els fins educatius que es pretenen a tots els nivells de l'educació, d'acord amb la realitat social d'allà on es viu, i amb mires al futur del nin i de la societat.

Tots aquests punts s'han de concretar en uns apartats, especificant com volem dur-ho a terme i amb quin temps ho volem realitzar. Això, que és tan natural dins el món del comerç, és quasi inexistent dins el camp de l'educació. De totes formes, aquest tema concret és motiu d'un treball monogràfic que ho aprofundeixi.

Sempre que l'A.P.A. tengui una actuació, ha de coordinar-la amb els òrgans de govern del centre, a fi de que escola i pares treballin perfectament units. Mai s'ha d'oblidar que tot anirà en benefici dels nostres fills. Podran servir de recolzament a activitats que el mestre té dificultats per a realitzar, ja sigui per l'elevat número d'alumnes o bé perquè són llargues de preparar. Podran també encarregar-se de cercar persones quali-

ficades per a exposar temes d'interés per als nins...

El que no és convenient és que els pares tenguin una actuació individualista. Alguns només es preocupen de protestar i posar traves; aquests mai donaran idees o realitzaran tasques en benefici de l'educació del nin. Afortunadament, cada dia són més els pares que intenten ajudar a l'educació,

ja que són conscients de la importància d'una educació marcada per l'observació i la investigació del nin. És necessari i fonamental que tanquem el "video" i la TV, i escoltem la cridada de l'associació per a intentar ajudar en qual-sevol cosa.

llapis
tinta
tinter

YO CREO

Yo creo en el amor, que nace y palpita, que entra muy adentro, más allá y más acá de las barreras absurdas del conformismo y de la norma.

Yo creo en la mañana virginal que despierta mis sueños alados y que me pone en contacto con la tierra y con el cielo. Beso la alfombra humillada que guarda celosamente la fuerza de mis pisadas, y saludo a mi ventana que me habla de paisajes, de días nublados, de lluvias tenues, de luces cegadoras. Saludo a mis hijos imposibles y les pongo nombres sugerentes como Aurora, Angel, Cielo, Agua, Amanecer, y les siento palpar en la tierra cálida de mi corazón grande como el infinito.

Yo creo en el amigo que pone en mis manos, ya de mañana, el correo del mundo y leo noticias sorprendentes de niños que nacen sin dolor, de viejos que mueren sin nostalgias, de enfermos que gozan sin desmoronarse, de enamorados que se casan teniendo por testigos los pajarilos del cielo y que anudan, en sus dedos, sorprendentes anillos de laurel.

Yo creo en la madre, mujer y bella, que me despierta cada mañana y que acuna mi vida en el regazo de sus amores chispeantes que encienden en mi hogar hogueras de felicidad. Yo me hago el dormido para sentir, todavía hoy, sus suspiros de miel, para espiar su mirada inquisidora que se resiste a creer que su hijo es ya mayor. El café que

pone en mis manos quema como el amor de su corazón y es como un mar misterioso, negro, acariciante, en el que puedo nadar sin ser descubierto por los vigías perseguidores de felicidades ajenas.

Yo creo en Dios y lo siento en la luz luminosa de mil miradas, y mi fe es cada vez más simple. Ya no me turban los libros inteligentes que explican y complican algo tan sencillo como un amanecer, una lor, una mirada, un beso, un gusano, un suspiro, un cantar, una letra, una cifra, un tropiezo, una herida, un sueño o un despertar.

Yo creo en la noche y la sueño fecunda, celadora de misteriosos secretos, encubridora de amores intensos, aliviadora de cansancios onerosos. Mi noche no es nunca triste. Me permite volar y andar desnudo por los espacios, sin testigos de ojos viscosos, en busca de paisajes sugerentes. La noche es mi confidente, ella me entiende, celosilla y amorosa, cubriendo mis pequeñas fisuras con el cemento mágico de su fiel amistad.

Yo creo en el tiempo que me permite despertar, vivir y acariciar mi mañana, los amigos, la madre, a Dios, la noche. Mi tiempo es el carro veloz que va cargando, día a día, el fardo de mis quereres, mientras corre, vuela, va y viene, esperando la hora, el minuto, el segundo del abrazo final.

GREGORIO MATEU ESTARELLAS

ORTEGA Y GASSET

Ortega és, sens dubte, un dels pensadors espanyols més importants i, probablement, el pensador més gran que ha tengut Espanya en els darrers temps.

En primer lloc resumiré, cronològicament, la vida d'Ortega. En segon lloc faré un breu resum bibliogràfic. Acabaré escrivint unes notes sobre la personalitat intel·lectual del nostre autor. En el pròxim número exposaré alguns aspectes del seu pensament, acompanyats d'algunes observacions crítiques.

Cronologia

- 1883 - 9 de maig, neix a Madrid José Ortega y Gasset. Fill del periodista José Ortega Munilla i de Dolores Gasset (filla del propietari-fundador d'"El Imparcial").
- 1891 - Ingressa en el col·legi de jesuïtes d'"El Palo", a Màlaga.
- 1897 - Assassinat de Cánovas del Castillo.
- 1898 - Estudia Dret i Filosofia a Deusto. Crisi colonial: Espanya perd Cuba i Filipines.
- 1902 - Se llicencia en Filosofia i Lletres per la Universitat de Madrid. Comença el regnat d'Alfonso XIII.
- 1904 - Se doctora amb la tesi titulada "El Milenario".
- 1905 - Estudis a Alemanya. Segueix cursos a Berlín, Leipzig i Marburgo. Contacta amb els filòsofs Wunt, Natorp i Cohen.
- 1907 - Torna a Espanya.
- 1910 - Se casa amb Rosa Spottorno Topete. Catedràtic de Metafísica a la Universitat Central de Madrid.
- 1914 - Publica el seu primer llibre (no el primer escrit), titulat "Meditaciones del Quijote".
- 1916 - Comença a redactar i editar "El Espectador".
- 1921 - Desastre d'Annual, a Marroc. Fundació del Partit Comunista d'Espanya.
- 1923 - Crea la "Revista de Occidente" de la que serà director. Pren el poder Primo de Rivera.
- 1930 - Publicació del llibre "La rebelión de las masas". Dimissió de Primo de Rivera. Ortega, Pérez de Ayala, Marañón i altres intel·lectuals funden la "Agrupación al servicio de la República".
- 1931 - Cau la Monarquia. Proclamació de la II República. Ortega és elegit diputat.
- 1932 - Ortega se retira de la vida política.

- 1936 - Esclata la Guerra Civil. Ortega abandona Espanya.
- 1946 - Ortega torna a Espanya.
- 1948 - Crea, amb el seu deixeble Julián Marias, l'"Instituto de Humanidades".
- 1955 - 18 d'octubre, Ortega y Gasset mor a Madrid.

Bibliografia

- "Meditaciones del Quijote. Ideas sobre la novela".
- Els vuit tomes d'"El Espectador". Tracten de molts de temes: literatura, art, filosofia, meditacions damunt paisatges...
- "La rebelión de las masas". Un agut anàlisi del seu temps, una obra d'assombrosa actualitat en molts d'aspectes.
- "Qué és Filosofia". Una bona introducció a la idea de filosofia i al pensament orteguà.
- "El hombre y la gente". Ortega exposa el seu pensament sociològic.
- "La idea de principio en Leibnitz y la evolución de la teoría deductiva". El llibre més filosòfic d'Ortega.

Per a una bibliografia completa, "La rebelión de las masas", Obras Maestras del Pensamiento Contemporáneo. Planeta-de Agostini. Barcelona 1985. p. VIII-IX. La cronologia ha estat treta de la mateixa obra, p. V-VII.

Alguns aspectes de la personalitat intel·lectual d'Ortega

Una de les primeres coses que criden l'atenció del lector d'Ortega, és la seva claredat. Ortega té el do d'expressar intel·ligiblement qüestions prou difícils d'entendre. El mestre espanyol va complir de forma eminent allò que tant li agradava repetir: "La claridad es la cortesía del filósofo". Aquesta claredat té el perill de jugar una mala passada al lector desprevingut. Aquest, tot content, exclama "ja l'he entès", i, en realitat, deixa d'entendre coses a vegades ben importants. De totes maneres, és d'agrair que un filòsof s'expressi clarament, quant i més que la virtut de

la claredat no brilla massa dins el gremi dels pensadors.

Ortega, endemés d'esser clar, és agradable. A vegades, potser, té un poc massa de "rollo", però sol agradar a la gent. Hi ha qui diu que el Meditador de El Escorial era un autèntic senyor de l'idioma, era un artista de la paraula. No és petit mèrit d'Ortega la potenciació del castellà, donant a moltes paraules de l'idioma un contingut filosòfic.

El filòsof de Madrid era un home extraordinàriament cult. Les coses que sabia aquell homenet! Ortega, entre altres coses, sabia filosofia, literatura, història, estava informat de biologia, física, etnologia, teologia i altres herbes. Ortega sabia tant perquè era un gran lector i tenia una gran capacitat d'assimilació. Aquesta cultura extraordinària va contribuir a que Ortega escrigués sobre una multitud de temes. No és fàcil trobar-ne algun de tema del que el Meditador no en parlàs. Efectivament, Ortega parla de la història, de la societat, de la vida humana individual, descriu paisatges i els comenta, escriu sobre altres autors i també parla, com a bon espanyol, de la caça i els toros. De tot això i moltes altres coses parla Ortega en les seves obres.

Com veim, Ortega va parlar de moltes coses, però no és l'home del gran tractat sinó l'home de l'assaig i de l'obra imperfecta. El lector inclinat a la filosofia voldria veure alguns temes més aprofundits i més desenvolupats, però moltes vegades s'ha de conformar amb una sèrie d'insinuacions brillants i suggeridors.

Diré, per acabar, que Ortega ha estat molt discutit. Sciacca va dir en una ocasió: "Ortega escriu molt i bé, però pensa poc i malament". Per a altres és el màxim filòsof espanyol. Personalment, pens, amb el P. Caminero, que Ortega, indiscutiblement, és un gran pensador. Les seves obres són quelcom més que bona literatura

- 1 -

Quin registre podrà fixar aquesta espontaneïtat? Quin marge hi ha per a escapar? Caminant pel costat equivocant, per aquell on cauen a l'abisme: Quin luxe misteriós s'apodera de noltros? Quina gràcia versemblant? La mirada ja és aquí i juga per les voreres del camí (retxes en l'aigua, murmuri diví). Per quin indret vendran les oronelles? Preguntes massa fàcils de respondre a hores d'alta perplexitat.

Sempre quedaran algunes fulles per a inscriure un epíleg tortuós... Un poder estrany que ens indica quelcom demencial. Fabricaré un mite sobre aquesta confusa tempesta d'estiu, o sobre aquest somriure o aquesta mirada? Estan clavades les fletxes (i les destrals) en els arbres? Estan difuminades les esperances?

- 2 -

Finalment, saludam i ens despedim dels canalles que feren llegir poemes davant els Reis d'Espanya a un republicà indefens i octogenari. Covards! Macarres!

- 3 -

HOMES DE PALLA

"Gasius porcs, bastim
bordells amb les runes
del nostre país".

-Salvador Espriu-

Anam per feina i ens topam amb una gran murada, com la de Xina, que separa el bé i el mal. Hem creat una nova secta i hem enviat els nostres emissaris a L.A. a recaptar nous fons i nous socis. Fem literatura testamentària i encomanem les nostres ànimes al No-Res. Cadascú és el seu propi àngel guardià amb casc de metall i moto de policia. Res importa i res ens sorprèn, anam per feina i això ja és quelcom important i seriós. ANAM PER FEINA i bastim bordells amb les runes del nostre país, i somiam un orgàsmic, pagat en còmodes terminis, perforant les lascives computadores desfressades de pagesetes: putes metàl·liques de tots els dies i hores.

Però aquesta és una història de camells, macarres i homes de palla, homes de palla que qualche dia cremaran sota les nostres turbines que il·luminen aquest gran aeroport i l'alimenten.

- 4 -

Homes de palla:

- a). Ninot fet de palla vestit amb roba vella i que serveix d'espanta-ocells
- b). Homes que actuen sense consciència del què fan. Homes que fan les feines brutes per altres i defensen interessos aliens sense sebre de la missa la meitat.

- c). Homes que surten per la televisió (no catalana) i diuen que no hi ha per tant.
- d). Covards.
- e). Imbecils.
- f). Les cinc coses plegades.

- 5 -

(Però no serà, en realitat, en Humphrey Bogart el qui maneja els fils ocults que destrueixen i momifiquen a part d'aquest municipi de Llevant????? Hi podria haver una pel·lícula on en Bogart fa feina a l'Ajuntament i des d'allà veu el poble com un gran porc esbutzat i el ven a trocets per a menjua de cans sifilítics...)

Però de què xerràvem?

(Qui dirigeix la pel·lícula d'en Bogart????...)

--!!CONTINUARÀ!!--

- 6 -

Big Foot, a punt de morir, escolta una vella cançó

Tu i jo no progressarem mai Big Foot, estam marcats per un destí fatal que ens condueix a la mort del planeta Terra i a la nostra pròpia mort. Hem donat carta blanca als estrangers i estan trocejant tota l'illa en apartaments i supermercats per a què nosaltres hi facem d'esclaus. Se'n porten la fruita, la bona fruita, la fruita del temps.

Big Foot i jo, mirant des del far, ho veim tot i morim a poc a poc en cada pensament. La nostra tribu ja no existeix, els búfals estan exterminats i la Terra, abans germana del cel i de l'infern, es troba morta, assassinada pels hotelers de gel i cendra. Sí, gel i cendra, material malejable que es confon amb la podridura de la mar, i engendram germens nocius i contaminants. Però l'home blanc no es conforma mai i sembla que no creu en l'hivern nuclear que ell mateix ha creat.

Big Foot, no pugis al cavall ni intentis escapar. No hi ha rastre de la muntanya sagrada, no hi ha lloc a on descansar.

- 7 -

El futur és nostre

Quan tots (menys en Balaguer) visquem de subsidis, podrem fer torrades de sobrassades i botifarrons eternament, perquè sempre serà Sant Antoni i sempre serà hivern.

- 8 -

No tot és clar:

La febra ho embulla més.

- 69 -

Post Data

Perquè aquesta és una secció de despedides.

Adéu.

Enterrau el meu cor a Wounded Knee.

Parlem de la presidència de l'Escolar.

Pareix que l'olla ha arrencat el bull i l'estofat comença a coure. Estofat de pilotes, naturalment. Descartada l'opció de Tomeu Pascual, qui pareix dur totes les paperetes del sorteig és Joan Vaquer "Corem", ex-Faralló. Amb Tomeu Pascual "Papa" hauria passat alguna cosa rara. L'home estava més de mig convençut, després de pensar-ho molt, i a darrera hora va fer anques enrera. Ell havia tengut contactes amb la Gestora, més o manco formals, quan algun membre -no sé si el President o un altre- va fer gestions amb un altre "presidenciable", però sempre abans de cloure les negociacions amb en Tomeu. Això, naturalment, a l'home no li va agradar, pensant que la Gestora jugava amb dos jocs de cartes. Això hauria estat lo que el va refredar i el fa decidir per deixar-ho córrer.

Bé, com deia al principi, qui ara ho té més clar és Joan Vaquer. Al manco a l'hora d'escriure aquest foli. Pentura quan "Cap Vermell" surti ja s'haurà presentat formalment la candidatura, o l'opció haurà quedat definitivament trencada. Noms que acompanyarien al nou president? Jaume i Tomeu Massanet "Coix", Llorenç Siquier, Toni Alcover, Bartomeu Terrassa, Xisco Gambins, Guillem Esteve, Salvador Moll, Mateu Garau, Jaume Amer "Taqueta", inclús el propi Tomeu Pascual... Aquest són, al menys, els que més sonen. Possiblement, ni són tots els que estan ni estan tots els que són. Aviat ho sabrem.

No és hora, i més fins que tot això no se confirmi, de fer un judici d'aquest hipotètic equip directiu. Temps hi haurà. En tot cas, he de dir que me mereixen un gran respecte les persones que s'afiquen en totes aquestes coses (com el futbol mateix) on no hi ha res que guanyar, a no ser maldecaps, feina i problemes. Una altra cosa és estar d'acord amb actuacions concretes, sempre discutibles, però el simple fet d'embolicar-s'hi ja me pareix d'un gran mèrit. D'entrada, i com a coses més urgents, els nous directius se trobaran amb la necessitat urgent d'arreglar el camp, l'organització del torneig d'estiu, la reestructuració de la plantilla, el fitxatge d'un entrenador, la consolidació de l'equip de basquet... No, no és fàcil el camí que els espera. D'aquí el meu vot de confiança inicial. Mai he estat partidari de judicis apriorístics. Deixem que les obres parlin per boca d'una nova directiva que, més que mai, necessitarà del suport de tota l'afició. Temps per a la crítica en sobrarà.

S'ha de dir que aquesta temporada passada ha estat la d'en Tolo Riutort. Al premi que li otorgà una discoteca com a jugador més regular de l'Escolar, ara s'hi ha afegit el del diari "Ultima Hora", que l'ha guardonat entre els millors jugadors de Mallorca. Trob que ben merescut s'ho té. En Tolo és un d'aquests jugadors que no es planyen en el camp, què ho dóna tot cada diumenge i que no està mancat de tècnica i intel·ligència futbolística. El que li desig és que aquests premis li servesquin d'estímul de cara a la propera temporada, pel seu bé i el de l'Escolar.

Finalment, els alevins quedaren tercers de Mallorca, darrera el R. Mallorca i el San Cayetano, i davant el Badia. Com a despedida de l'excel·lent campanya, un sopar amb assistència de jugadors i responsables. En aquests sopar, segons m'han dit, en Guillem Danús se va destapar com un consumat orador. Tan bé ho va fer que, segons se comenta, distints partits polítics ja intenten fitxar-lo per a les pròximes eleccions.

M'ha arribat la notícia de que existeix, per part de gent vinculada amb el futbol local, la voluntat d'organitzar un homenatge -un merescut homenatge, crec- a Vicenç Nadal, el secretari cessant de l'Escolar. Són molts d'anys de feina, molts de viatges a Palma, moltes hores de dedicació. De totes maneres, si és cert que això va endavant, jo primer ho consultaria amb l'interessat, no fossin coses que no s'hi presentàs. I és que me fa cara que en Vicenç no és home d'aquestes coses.

Els diaris de Ciutat han parlat aquests dies de la incorporació d'en Tomeu Pascual al primer equip del Mallorca. Al manco durant la pretemporada. És una passa més del magnífic jugador local i una oportunitat que esperam pugui aprofitar. Els seus èxits, d'alguna manera, són els èxits de tots els aficionats al futbol del nostre poble.

I res més. El mes que ve esper poder concretar tots aquests punts que ara queden embastats. Salut i sort.